

Tôi Đã Từng Về Thăm Má Tôi Ở Phan Thiết

Tôi, tù binh về thăm Phan Thiết, Má nhìn tôi...không biết ai ai...Tôi làm thỉnh để Má tôi ngó tôi hoài...rồi Má khóc: Má biết rồi con ạ...

Tôi, tù binh, ra tù là tàn tạ. Tôi trở về là còn sống sau sáu năm. Má chỉ có một lần đi thăm con mà lội rừng ba mươi tám cây số!

Thời đói khổ, có ai không đói khổ...Tôi ra tù, quần áo cho anh em. Quả thật tôi lấm lem còn hơn con lợ lem trên rừng Cà Tót!

Tôi đứng yên cho Má tha hồ khóc. Tôi nói: "Mai con về Đà Lạt chắc về luôn. Con thăm Má hôm nay để con thấy Má buồn...con sẽ không thấy Má nữa, biết đâu chừng Má há?".

Tôi ăn cơm với Má, bữa cơm không cá: Củ khoai mì, chút xíu, chia hai. Tôi ăn ngon vì đã được ăn hoài. Má cũng ăn ngon vì thấy con ăn ngon thật!

Sáng hôm sau, tôi đi và đi mất...tới bây giờ là ba mươi hai năm! Má của tôi bây giờ là cây nhang em tôi đốt mỗi ngày Rằm, đầu tháng!

Tôi thường ăn chay hơn ăn mặn. Ăn cái gì nghĩ tới Má cũng ngon! Thấy giọt nước mắt trong veo tôi ngó mãi hạt cơm...Má ơi Má ăn với con nửa "hột"!

Tôi thọc lét tôi để tôi nghe tôi nhột. Má tôi lâu rày ai thọc lét nữa đâu! Con gái con trai của Má tất cả đã qua cầu...còn thằng An út ít, nay nó già già lắm!

*

Với Phan Thiết lòng tôi luôn đằm thắm...

Ngày tôi về, tôi biết tôi cô đơn

Nhưng nếu tôi còn về là tôi còn

làm cho Má tôi thêm một bài thơ nữa...

Trần Văn Lệ